

LOUISE PENNY

PEDON
MIELI

BAZAR

LOUISE PENNY

PEDON
MIELI

Suomentanut Ronja Erkko

BAZAR

Psalmi 137 ”Babylonian virtojen varsilla” sekä ote Saarnaajan kirjasta ovat peräisin vuoden 1992/2007 Raamatusta.

Lainauksen Yeatsin runosta ”Toinen tuleminen” on suomentanut Aale Tynni (William Butler Yeats: *Runoja* WSOY, 1966).

Lainauksen Percy Bruce Shelleyin runosta ”Ozymandias” on suomentanut Aale Tynni (*Tuhat laulujen vuotta: valikoima länsimaista lyriikkaa* WSOY, 1957).

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Ronja Erkkö
Englanninkielinen alkuteos *The Nature of the Beast*
Copyright © Three Pines Creations, Inc 2015
The moral right of the author has been asserted.

ISBN 978-952-376-030-1

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Ystävillemme ja naapureillemme –
sydämemme perheelle*

LUKU 1

HÄN JUOKSI, JUOKSI, kompuroi ja juoksi.

Hänen kätensä oli kohotettu kasvoja piiskaavia jänteviä oksia vastaan. Hän ei nähnyt juurta. Hän kaatui kädet levälään sammalen ja mudan keskelle. Hänen rynnäkkökiväärinsä putosi ja pomppasi pyörähtäen pois näkyvistä. Katse vauhkona ja silmät selällään Laurent Lepage tutki metsänpohjaa ja pyyhki käsiään kuolleiden ja mätänevien lehtien lävitse.

Hän kuuli askeleet takanaan. Saappaat maata vasten. Jalokojen töminää. Hän saattoi melkein tuntea maan kohoilevan niiden tullessa lähemmäs ja lähemmäs samalla, kun hän kynti kontillaan lehtiä sivuun.

”Äkkiä, äkkiä”, hän rukoili.

Ja sitten hänen vereentyneet ja likaiset kätensä puristuvat rynnäkkökiväärin piipun ympärille, ja hän nousi ylös ja juoksi. Kumartuneena. Henkeään haukkoen.

Tuntui kuin hän olisi ollut pakosalla viikkoja ja kuukausia. Eliniän. Jopa rynnätessään metsän läpi puunrunkoja väistellen hän tiesi juoksun olevan pian ohi.

Mutta toistaiseksi hän juoksi, niin vahva oli hänen eloonjäämisviettinsä. Niin vahva oli hänen tarpeensa piilottaa se, mitä hän oli löytänyt. Ellei hän voisi viedä sitä turvallisesti takaisin, kenties hän voisi ainakin varmistaa, etteivät takaaajat löytäisi sitä.

Hän voisi piilottaa sen. Tänne, tähän metsään. Ja sitten leijona nukkuisi tänä yönä. Lopultakin.

Pam. Pam pam pam. Puut hänen ympärillään räjähtelivät luotien repiessä niitä kappaleiksi.

Hän sukelsi, kierähti maahan ja nousi jälleen pystyyn kannon takana, olkapää lahoavaa puuta vasten. Ei minkäänlaista suojaa.

Näinä viimeisinä hetkinä hänen ajatuksensa eivät olleet hänen kotonaan, pikkuisessa Quebecin kylässä odottavissa vanhemmissaan. Ne eivät olleet hänen koiranpennussaan, joka ei ollut enää pentu, vaan täysikasvuinen koira. Hän ei ajatellut ystäviään tai pelejä kylän nurmikentällä kesäisin, eikä talvista, huimapäistä kelkkailua mäkeä alas hullun vanhan runoilijan heristäessä heille nyrkkiään. Hän ei ajatellut kuumaa kaakaota bistron takan ääressä päivän päätteeksi.

Hän ajatteli vain tähtäimessään olevien tappamista. Ja lisäaikaa. Jotta hän ehkä, ehkä, voisi piilottaa kasetin.

Ja sitten ehkä, ehkä, kyläläiset olisivat turvassa. Ja toistenkin kylien asukkaat olisivat turvassa. Ajatus siitä, että tällä olisi merkitystä, tarjosi hieman lohtua. Hänen uhrauksensa tehtäisiin yhteisen hyvän puolesta, hänen rakastamiensa ihmisten ja rakastamansa paikan puolesta.

Hän kohotti aseensa, tähtäsi ja painoi liipaisinta.

”Pam”, hän sanoi ja tunsi, miten rynnäkkökivääri työntyi hänen olkapäähänsä. ”Pam pam pam pam pam.”

Hänen takaa-ajajiensa etujoukot kaatuivat.

Hän loikkasi ja kierähti jyrkän puun taakse, painautuen sitä vasten niin kovaa, että karhea kaarna teki mustelman hänen selkäänsä, ja hän mietti, voisiko puu kaatua. Hän puristi kivääriään rintaansa vasten. Hänen pulssinsa jyskytti. Hän tunsi oman sydämensä korvissaan. Se uhkasi hukuttaa kaikki muut äänet alleen.

Kuten nopeasti lähestyvät jalat.

Laurent yritti rauhoittaa itsensä. Hengityksensä. Vapinansa.

Hän oli kokenut tämän ennenkin, hän muistutti itseään. Ja aina hän oli päässyt pakoon. Aina. Hän pakenisi tänäänkin. Hän palaisi kotiin. Siellä häntä odottaisivat kuuma juoma ja leivonnainen. Ja kylpy.

Hän liottaisi pois kaikki ne kauheet, joita oli tehnyt ja joita oli aikeissa tehdä.

Hänen kätensä putosi repaleisen ja mutaisen takin taskulle. Hänen sormensa, joiden rystyset olivat luuhun asti naarmuilla ja vuotivat verta, tunnustelivat sen sisältöä. Ja siellä se oli. Kasetti. Turvassa.

Tai ainakin yhtä turvassa kuin hän itse.

Hänen aistinsa, terävöityneet ja voimistuneet, panivat vaistomaisesti merkille metsänpohjan myskisen tuoksun ja auringon säteet. Hän pani merkille maaoravien kiihkeään kipityksen oksilla yläpuolellaan.

Askelia hän ei enää kuullut.

Oliko hän tappanut heidät tai haavoittanut heitä kaikkia? Palaisiko hän sittenkin kotiin?

Mutta sitten hän kuuli sen. Paljon puhuvan oksan napsahduksen. Lähellä.

He olivat lopettaneet juoksemisen ja hiipivät nyt hänen asemaansa kohti. He piirittivät häntä.

Laurent yritti laskea askelia ja arvioida lukumäärää äänen perusteella. Mutta hän ei kyennyt. Ja silloin hän tiesi, ettei sillä ollut väliä. Tällä kertaa pakotietä ei ollut.

Ja nyt hän maistoi suussaan jotakin vierasta. Jotakin hapanta. Hänen suussaan maistui kauhu.

Hän veti syvään henkeä. Niiden hetkien aikana, jotka hänellä oli jäljellä, Laurent Lepage katseli saastaisia sormiaan, jotka olivat puristuneet rynnäkkökiväärin ympärille. Ja hän näki ne, vaaleanpunaisina ja puhtaina, pitelemässä purilaisia ja poutinea ja maissintähkiä sekä suloisia ja hupsuja *pets de sœur* -leivoksia piirikunnan messuilla.

Ja pitelemässä koiranpentua. Nimeltään Harvest. Se oli nimetty hänen isänsä suosikkilevyn mukaan.

Ja nyt, viimeisinä hetkinään, puristaessaan kivääriä, Laurent alkoi hyräillä. Säveltä, jota hänen isänsä oli laulanut hänelle joka ilta nukkumaanmenon aikaan.

"Old man look at my life", hän lauloi kuiskaten. *"Twenty-four and there's so much more."*

Hän pudotti kiväärin ja onki kasetin esiin. Hänen aikansa oli lopussa. Hän oli epäonnistunut. Ja nyt hänen piti piilottaa kasetti. Hän pudottautui polvilleen ja löysi paksuja, yhteen kiertyneitä köynnöksiä, vanhoja ja puisevia. Välittämättä enää kaiken aikaa lähestyvistä äänistä Laurent Lepage erotti köynnökset toisistaan. Ne olivat paksumpia ja painavampia kuin hän oli tajunnut, ja hän tunsu paniikin kasvavan.

Oliko hän viivytellyt liian pitkään?

Hän repi, raastoi ja kynsi, kunnes sai aikaan pienen aukon. Hän työnsi kätensä sisään ja pudotti kasetin.

Sitä tarvitsevat eivät välttämättä koskaan löytäisi sitä. Mutta hän tiesi, etteivät sitä löytäisi myöskään ne, jotka olivat aikeissa tappaa sen vuoksi.

"But I'm alone at last", hän kuiskasi. *"Rolling home to you."*

Heikko kimallus piikkihensa sisällä kiinnitti hänen huomionsa.

Siellä oli jotain. Jotain, joka ei ollut kasvanut, vaan joka oli asetettu sinne. Toiset kädet olivat olleet täällä ennen häntä.

Takaa-ajajansa unohtaneena Laurent Lepage polvistui lähemmäs ja vei molemmat kätensä ylös, tarttui köynnöksiin ja riuhtaisi ne erilleen. Yhteen punoutuneet kärhät takertuivat toisiinsa. Vuosien, vuosikymmenten ja aikakausien mittainen kasvu. Ja säilytetty salaisuus.

Laurent repi, repi ja raastoi. Kunnes auringonvalon säde läpäisi pensaikon ja aluskasvillisuuden, ja hän näki mitä

siellä oli. Mitä siellä oli ollut kätkeytyneenä, pidempään kuin Laurent oli ollut elossa.

Hänen silmänsä laajenivat.

”Vau.”

LUKU 2

”NO?”

Isabelle Lacoste laski omenasiiderilasinsa kuluneelle puupöydälle ja tuijotti häntä vastapäätä istuvaa miestä.

”Tiedät, etten aio vastata tuohon”, Armand Gamache sanoi, kohotti oluensa ja hymyili hänelle.

”No, nyt kun et ole enää pomoni, voin kertoa sinulle, mitä todella ajattelen.”

Gamache nauroi. Hänen vaimonsa Reine-Marie kumar-tui Lacosten puoleen ja kuiskasi: ”Mitä sinä todella ajattelet, Isabelle?”

”Minä ajattelen, *madame* Gamache, että aviomiehestänne tulisi loistava poliisitarkastaja Sûretélle.”

Reine-Marie nojautui taaksepäin nojatuolissaan. Hän näki bistron jakokarmisten ikkunoiden läpi rähjäisen joukon lapsia ja aikuisia pelaamassa jalkapalloa, mukaan lukien tyttärensä Annien ja tämän aviomiehen Jean-Guyn. Oli syyskuun puoliväli. Kesä oli ohi ja syksy oli ovella. Ruska oli juuri alkanut. Loistavan punaiset, keltaiset ja meripihkanväriset vaahterat täplittivät puutarhoja ja metsää. Osa lehdistä oli jo pudonnut kylän nurmikentän ruohikolle. Oli tuo täydellinen aika vuodesta, jolloin myöhäiskesän kukat vielä kukkivat, lehdet vaihtoivat väriä ja ruoho oli yhä vihreää, mutta yöt olivat koleita, villapuserot kaivettiin esiin ja tulia alettiin sytyttää. Nuo tulisijat muistuttivatkin yöllä sitä, miltä metsä näytti päivällä: innokkaalta, kirikkaalta ja iloluontoiselta.

Pian kaikki palaisivat viikonlopun jälkeen kaupunkiin, mutta hänellä ja Armandilla ei ollut tarvetta paluulle. He olivat jo perillä.

Reine-Marie nyökäytti tervehdyksensä *monsieur* Bélieveulle, ruokakauppiaille, joka oli juuri istunut läheiseen pöytään. Sitten hän käänsi huomionsa takaisin naiseen, joka oli heidän vieraanaan viikonlopun ajan. Isabelle Lacoste. Ylikomisario Lacoste, Sûreté du Québecin murharyhmän virkaatekevä päällikkö. Sitä virkaa Reine-Marien aviomies oli pitänyt hallussaan yli kaksikymmentä vuotta.

Reine-Marie oli aina ajatellut naista ”nuorena Isabellena”. Ei toivoakseen holhoavaan sävyyn, vaan siksi, että tämä oli ollut niin kovin nuori, kun Armand oli löytänyt, palkannut ja kouluttanut tämän.

Mutta nyt Isabellen kasvoilla näkyi uurteita ja hänen hiuksissaan erottui jo häivähdys harmaata. Se vaikutti tapahtuneen kuin yhdessä yössä. He olivat tavanneet hänen sulhasensa, juhloneet hänen häitään ja osallistuneet hänen kahden vauvansa kastejuhliin. Hän oli ollut nuori agentti Lacoste niin pitkään, ja nyt, aivan yhtäkkiä, hän oli ylikomisario Lacoste.

Ja Armand oli eläkkeellä. Varhaiseläkkeellä toki, mutta yhtä kaikki eläkkeellä.

Reine-Marie vilkaisi taas ikkunasta ulos. He elivät meripihkavuosiaan.

Tai sitten eivät.

Reine-Marie käänsi huomionsa Armandiin, joka lojui bistron nojatuolissa ja siemaili pienpanimo-oluttaan. Rentona, mukavasti asettuneena ja huvittuneena. Hänen yli 180-senttinen vartensa oli tukevoitunut. Hän ei ollut tanakka, mutta hän oli jyhkeä. Tukipylyvä myrskyssä.

Mutta myrskyä ei ollut, Reine-Marie muistutti itseään. He saattoivat vihdoinkin lopettaa tukipylyväinä olemisen ja

olla taas vain ihmisiä. Armand ja Reine-Marie. Kaksi uutta kyläläistä. Siinä kaikki. Se riitti.

Hänelle itselleen.

Entäpä miehelle?

Armandin tukka oli harmaampi kuin koskaan aiemmin, ja se kihartui hänen korviensa ympärillä ja kauluksen päällä. Se oli hieman pidempi kuin hänen Sûretén aikoinaan, pikemminkin hajamielisyyden kuin välinpitämättömyyden vuoksi.

Täällä Three Pinesissa he panivat merkille hanhien muutot, piikkikäiden kastanjoiden kypsymisen puissa ja nuokkuvat kesäpäivänhatut täydessä kukassaan. He panivat merkille *monsieur* Béliveaun kaupan eteen nostetun omenatynnyrin, josta kaikki halukkaat saivat ottaa ilmaiseksi. He panivat merkille tuoreen sadon viljelijöiden markkinoilla sekä uutuudet Myrnan uusien ja vanhojen kirjojen kaupassa. He panivat merkille Olivierin päivän erikoiset bistrossa.

Reine-Marie pani merkille sen, että Armand oli onnellinen. Ja terve.

Ja Armand pani niin ikään merkille, että myös Reine-Marie oli onnellinen ja terve täällä laaksossa sijaitsevassa pikku kylässä. Three Pines ei voinut piilottaa heitä maailman murheilta, mutta se saattoi auttaa haavojen parantamisessa.

Armandin ohimolla oleva arpi kynti hänen otsansa muiden uurteiden poikki. Jotkin juonteet olivat syntyneet stressistä, huolesta ja surusta. Mutta valtaosa, kuten nyt näkyvillä olevat, oli syventynyt huvittuneisuudesta.

”Minä kuvittelin, että aiot kertoa minulle, mitä todella ajattelet hänestä ihmisenä”, sanoi Reine-Marie. ”Kaikki nuo huonot puolet, joita todistit niinä vuosina, kun työskentelette yhdessä.” Hän nojasi eteenpäin salaliittolaisen elkein. ”Kertoisit nyt minulle, Isabelle.”

Ulkona nurmikentällä Lacosten kaksi lasta taistelivat Jean-Guy Beauvoirin kanssa pallosta. Täysikasvuinen mies näytti yrittävän hallita peliä tosissaan ja yhä kasvavan epätoivon vallassa. Lacoste hymyili. Komisario Beauvoir ei pitänyt häviämisestä, ei edes lapsia vastaan.

”Tarkoitatko kaikkea sitä julmuutta?” Lacoste kysyi ja toi huomionsa takaisin mukavaan huoneeseen. ”Epäpätevyyttä? Jouduimme jatkuvasti herättelemään häntä kertoaksemme ratkaisumme tapaukseen, jotta hän voisi sitten ottaa kun-
nian itselleen.”

”Onko se totta, Armand?” Reine-Marie kysyi.

”*Pardon?* Minä torkahdin.”

Lacoste nauroi. ”Ja nyt minä saan toimistosi, sohvineen kaikkineen.” Hän vakavoitui. ”Tiedän, että sinulle on tarjottu poliisitarkastajan paikkaa, *patron*. Ylitarkastaja Brunel kertoi siitä luottamuksellisesti.”

”Melkoista luottamuksellisuutta”, totesi Gamache. Mutta hän ei näyttänyt ärsyyntyneeltä.

Poliisiylitarkastaja Thérèse Brunel, joka oli skandaalien ja kuohunnan jälkeen nimetty Sûretén johtajaksi, oli vierailut Three Pinesissa viikkoa aiemmin. Kyseessä oli ilmeisesti ollut vapaa-ajan vierailu. Kun he olivat eräänä aamuna rentoutuneet kuistilla kahvia juoden, nainen oli tarjonnut Gamachelle työtä.

”Poliisitarkastaja, Armand. Johtaisit osastoa, joka on vastuussa murhista, vakavista rikoksista ja vuosittaisesta joulujuhlusta.”

Gamache oli kohottanut kulmiaan.

”Teemme rakenneuudistusta”, Brunel selitti. ”Luovutimme juhannuspäivän piknikin järjestäytyneen rikollisuuden osastolle.”

Armand hymyili, ja niin hymyili nainenkin, ennen kuin hänen katseensa jälleen terävöityi tarkastelemaan Gamachea.

”Mitä vaatisi, että saisin sinut takaisin?”

Olisi ollut vilpillistä väittää, etteikö Gamache olisi osannut odottaa tätä. Hän oli odottanut juuri tämänkaltaista tarjousta aina siitä lähtien, kun Sûretén johto oli vajonnut täydelliseen sekasortoon ja hänen paljastamansa korruption laajuus ja syvyys olivat käyneet selväksi.

He kaipasivat johtajuutta ja opastusta, ja he kaipasivat sitä pian.

”Anna minun miettiä asiaa, Thérèse”, hän oli sanonut.

”Tahtoisin vastauksen piakkoin.”

”Totta kai.”

Suudeltuaan Reine-Marieta hyvästiksi Thérèse oli tarttunut Armandin käsivarteeseen, ja niin kaksi vanhaa ystävää ja työtoveria kävelivät hänen autolleen.

”Korruptio on poistettu Sûretéstä”, Thérèse sanoi ääntään madaltaen. ”Mutta nyt poliisivoimat täytyy rakentaa uudelleen. Tällä kertaa kunnolla. Me molemmat tiedämme, että korruptio voi palata. Etkö haluaisi osaltasi varmistaa, että Sûreté on vahva, terve ja oikealla polulla?”

Brunel tutkaili ystäväänsä. Mies oli ilmiselvästi toipunut fyysisistä hyökkäyksistä. Hän huokui voimaa, hyvinvointia sekä eräänlaista tyyntä, hillittyä energiaa. Mutta fyysiset vammat, niin vakavia kuin ne olivat olleetkin, eivät olleet syynä Armand Gamachen eläköitymiseen. Hän oli lopulta-kin taipunut henkisen taakan alla. Hän oli saanut tarpeekseen korruptiosta, petturuudesta, selkään puukottamisesta ja ilmapiiristä, jossa kaivettiin maata toisten jalkojen alta ja oltiin lahjottavissa. Hän oli saanut tarpeekseen kuolemassa. Ylikomisario Gamache oli manannut korruption ulos Sûretéstä, mutta syvään juurtuneet muistot säilyivät.

Katoaisivatko ne ajan kanssa? Thérèse Brunel pohti. Katoaisivatko ne välimatkan myötä? Huuhtoisiko tämä sievä kylä ne pois kuin kastevesi?

Kenties.

”Pahin on ohi, Armand”, hän sanoi heidän tultuaan autolle. ”Ja nyt alkaa paras, hauskin osuus. Uudelleen rakentaminen. Etkö halua olla osa sitä? Vai tämäkö”, hän katsoi ympärilleen kylän nurmikentällä, ”riittää?”

Hän näki nurmikenttää ympäröivät vanhat talot. Hän näki bistron, kirjakaupan, leipomon ja ruokakaupan. Gamache tiesi hänen näkevän sievän mutta tylsän takapajulan. Hän itse kuitenkin näki rannan. Paikan, jossa haaksirikkoutuneet saisivat viimein levätä.

Armand oli tietenkin kertonut Reine-Marielle työtarjouksesta, ja he olivat keskustelleet asiasta.

”Haluatko tehdä sen, Armand?” vaimo oli kysynyt ja yrittänyt pitää äänensä neutraalina.

Mutta Armand tunsi vaimonsa liian hyvin.

”Minusta on liian aikaista. Meille molemmille. Mutta Thérèse on nostanut esiin kiinnostavan kysymyksen. Mitä seuraavaksi?”

Seuraavaksi? Niin Reine-Marie oli ajatellut, kun mies oli viikko sitten sanonut sen. Ja hän ajatteli sitä jälleen nyt bistrassa, puheensorinan soljuessa hänen vierellään ja ympärillään kuin virta. Tuo yksi, ryvettynyt sana oli huuhtoutunut hänen töyräilleen ja kasvattanut juuret, kärhät. Oikea peltokierto sanaksi.

Seuraavaksi.

Kun Armand oli jäänyt eläkkeelle ja he olivat muuttaneet Montrealista Three Pinesiin, Reine-Marie ei ollut tullut ajatelleeksi, että mitään seuraavaa tulisi. Hän oli edelleen yllätynyt ja riemuissaan siitä, että oli olemassa nykyhetki.

Mutta nykyhetki oli vuotanut seuraavaan.

Armand ei ollut vielä kuuttakymmentä, ja Reine-Marie itse oli luopunut menestyksekkäästä urastaan kansalliskirjastossa.

Seuraavaksi.

Rehellisyyden nimissä hän nautiskeli yhä tästä paikasta, nautiskeli yhä nykyhetkestä. Mutta tuleva siinsi jo horison-tissa ja hiipi heitä kohti.

”Hei, oletko edelleen täällä?”

Isokokoinen ja sulavapuheinen Gabri käveli bistron poik-ki, jonka hän omisti kumppaninsa Olivierin kanssa. Hän halasi Isabelle Lacostea.

”Luulin sinun jo lähteneen”, sanoi hänen kanssaan saa-punut Myrna, joka kaappasi hennon naisen runsaiden käsi-varsiensa syleilyyn.

”Kohta. Kävin juuri kirjakaupassasi”, Isabelle kertoi Myr-nalle. ”Et ollut paikalla, joten jätin rahaa kassakoneen viereen.”

”Löysitkö kirjan?” kysyi Myrna. ”Minkä?”

He keskustelivat kirjoista sillä välin, kun Gabri haki heil-le pari olutta ja jutusteli asiakkaiden kanssa ennen kuin pa-lasi pöytään. Neljäkymmentä lähestyvän Gabrin tumma tukka oli äskettäin alkanut harmaantua, ja hänen kasvoillaan näkyi ryppyjä aina kun hän nauroi, mitä tapahtui usein.

”Miten harjoitukset sujuivat?” Reine-Marie kysyi Gabril-ta ja Myrnalta. ”Eteneekö näytelmä hyvin?”

”Sitä sinun täytyy kysyä Antoinettelta”, sanoi Gabri ja viittasi oluellaan keski-ikäiseen naiseen toisessa pöydässä.

”Kuka hän on?” Isabelle kysyi.

Lacostesta nainen näytti hänen tyttäreltään. Sillä erotuk-sella, että hänen tyttärensä oli seitsemän ja tämän naisen täytyi olla ainakin neljäkymmenenviiden ikäinen. Nainen käytti vaatteita, jotka olisivat sopineet paremmin pikku-lapselle. Hänen piikikkäissä purppuranvärисissä hiuksissaan oli rusetti. Hän oli pukeutunut lyhyeen kukalliseen hamee-seen, joka pingottui hänen runsaan takamuksensa ympärille, sekä kirkkaanpinkkiin villapuseroon ja hihattomaan toppiin, jotka niin ikään kiristivät hänen suurten rintojensa kohdalta.

Jos karkkikauppa olisi antanut ylen, olisi Antoinette ollut sen lopputulos.

”Antoinette Lemaitre ja hänen kumppaninsa, Brian Fitzpatrick”, Reine-Marie sanoi. ”Antoinette on Knowltonin teatterin taiteellinen johtaja. He ovat tulossa tänään illalliselle.”

”Mekin tulemme”, sanoi Gabri. ”Yritämme saada Armandin ja Reine-Marien liittymään meihin.”

”Liittymään?” Isabelle kysyi. ”Meihin?”

”Estrien näyttelijöihin”, selitti Myrna. ”Olen yrittänyt saada Clarankin mukaan. Ei välttämättä näyttelemään, mutta ehkä maalaamaan lavasteita. Mitä tahansa, mikä saisi hänet ulos siitä työhuoneesta. Hän vain tuijottaa päivät pitkät Peterin keskeneräistä muotokuvaa. En usko, että hän on kohottanut sivellintään viikkokausiin.”

”Se maalaus kammottaa minua”, Gabri totesi.

”Eikö se ole hieman liioiteltua?” kysyi Reine-Marie. ”Hankkia nyt yksi Kanadan parhaista taiteilijoista tekemään lavasteita amatöörinäytelmään?”

”Picassokin maalasi lavasteita”, Myrna sanoi.

”Venäläiselle baletille”, huomautti Reine-Marie.

”Lyön vetoa, että jos Picasso eläisi, hän maalaisi meidän lavasteitamme”, sanoi Gabri. ”Jos kukaan voisi houkutella hänet siihen, se olisi tuo nainen.”

Hän viittasi kohti Antoinettea ja Briania, jotka lähestyivät heidän pöytänsä.

”Miten harjoitukset sujuivat?” Reine-Marie kysyi esiteltyään heidät Isabelle Lacostelle.

”Olisivat sujuneet paremmin, jos tämä tässä” – Antoinette nytkäytti päätään Gabrin suuntaan – ”olisi kuunnellut ohjeitani.”

”Minulla täytyy olla vapaus tehdä omat taiteelliset ratkaisuni.”

”Sinä esität häntä kuin homoa”, Antoinette sanoi.

”Minä olen homo”, sanoi Gabri.

”Mutta hahmo ei ole. Hän on juuri eronnut onnettomasta avioliitosta.”

”*Oui*. Eronnut. Koska hän on...?” Gabri johdatteli ja nojautui Antoinettea kohti.

”Homo?” kysyi Brian.

Antoinette nauroi. Nauru oli täyteläistä, vilpitöntä ja vapautunutta, ja Isabelle huomasi pitävänsä hänestä.

”Selvä, näyttele häntä kuten parhaaksi näet”, Antoinette sanoi. ”Sillä ei ole juuri väliä. Näytelmästä tulee menestys. Edes sinä et voi pilata sitä.”

”Se tulee lukemaan julisteessa”, Brian uskoutui. ”Edes Gabri ei voi pilata tätä.”

Hän levitti kätensä eteensä kuin hahmotellakseen valtaavan mainosjulisteiden.

Reine-Marie nauroi, sillä hän tiesi, että se voisi itse asiassa olla totuudenmukainen ja toimivakin mainoslause.

”Mitä osaa sinä esität?” Isabelle kysyi Myrnalta.

”Täysihoidolan omistajaa. Aioin esittää osan kuin homomies, mutta kun Gabri oli kerran jo varannut sen roolin, päätin lähteä eri suuntaan.”

”Hän esittää osan kuin isokokoinen musta nainen”, Gabri kertoi. ”Inspiroivaa.”

”Kiitos, kultaseni”, sanoi Myrna, ja he muiskauttivat lentosuukot.

”Sinun olisi pitänyt nähdä heidän työstävän *Lasista eläintarhaa*”, Armand sanoi. Hänen silmänsä laajenivat kuin kertoakseen sen olleen juuri sellaista, millaiseksi Isabelle sen kuvitteli.

”Puhuitko muuten Claran kanssa?” Antoinette kysyi Myrnalta. ”Suostuuko hän?”

”En usko”, Myrna vastasi. ”Hän tarvitsee lisää aikaa.”

”Hän tarvitsee muuta ajateltavaa”, sanoi Gabri.

Isabelle katsoi käsikirjoitusta Antoinetten kädessä.

"*Hän istui ja itki*", hän luki. "Komediako?"

Antoinette nauroi ja ojensi käsikirjoituksen hänelle. "Se ei ole niin pahaenteinen kuin miltä se kuulostaa."

"Itse asiassa se on loistava", Myrna sanoi. "Ja todella hauska."

"Jotkut voisivat sanoa sitä jopa hilpeäksi", sanoi Gabri.

"No, on aika lähteä." Isabelle nousi seisomaan. "Jalkapallo-peli on näköjään lopussa."

Kylän nurmikentällä lapset ja aikuiset olivat lopettaneet pelaamisen, ja kaikki katsoivat Bella Bella -joen ylittävän kivisen sillan suuntaan, missä huutava lapsi juoksi kohti kylää.

"Voi ei", Gabri puuskahti heidän katsoessaan ulos bistron ikkunasta. "Ei taas."

Poika pysähtyi nurmikentän reunalle ja huitoi villisti kepillään. Kun kukaan ei reagoinut, hän vilkuili ympärilleen ja hänen katseensa pysähtyi bistroon.

"Piiloutukaa", Myrna sanoi. "Kumartukaa."

"Voi luoja, älä vain sano, että myös Ruth on tulossa", Gabri sanoi ja vilkuili hurjana ympärilleen.

Mutta oli liian myöhäistä. Poika oli pelmahtanut sisään ja haravoi katseellaan väkijoukkoa. Hänen kirkkaat silmänsä pysähtyivät. Ja nauliutuivat Gamacheen.

"Olet täällä, *patron*", poika hihkaisi ja juoksi heidän pöytänsä luokse. "Sinun täytyy tulla heti."

Hän tarttui Gamachen käteen ja yritti vetää isokokoista miestä ylös tuolista.

"Odotahan hetki", Armand sanoi. "Rauhoitu. Mistä on kysymys?"

Poika oli ryvettynyt kuin jokin, jonka metsä oli juuri ys-käissyt kidastaan. Hänen hiuksissaan oli sammalta, lehtiä ja oksia, hänen vaatteensa olivat riekaleina, ja hän puristi naarmuisissa ja likaisissa käsissään kävelykepin kokoista keppiä.

IHMINEN ON PEDOISTA PAHIN

Yhdeksänvuotias Laurent Lepage on huutanut sutta Three Pinesin kylässä niin kauan kuin kyläläiset muistavat. Poika on kertonut huimia tarinoita maan ulkopuolisten olentojen hyökkäyksestä aina käveleviin puihin ja dinosauruksiin saakka. Kyläläiset joutuvat kuitenkin pohtimaan hänen viimeisimmän tarinansa todenperäisyyttä, kun Laurent katoaa kylää ympäröiviin metsiin.

Armand Gamache aloittaa vimmatun etsinnän Laurentin löytämiseksi, seuranaan entiset alaisensa Isabelle Lacoste ja Jean-Guy Beauvoir. He löytävät metsästä kätkeyn salaisuuden, joka johtaa murhaan, kauan sitten unohtuneeseen rikokseen ja valtavaan petokseen.

Louise Pennyn luomassa Three Pinesin hurmaavassa kylässä vieraili vuosia sitten peto, joka jätti merkkinsä kyläläisten mieleen.

